

A Z E R E D M É N Y E S I M Á D K O Z Á S
F E L T É T E L E I .

Írta: Csia Lajos.

Nem lehet tagadni, hogy az emberek mostanában imádkoznak - templomban, összejöveteleken, némelyek még otthon is. Azt azonban lehet állítani, hogy igen sok imádkozás eredménytelen, mert azért az emberek imádkoznak, az nem következik be. Mi sem jellemzi jobban a mai imádkozás hasztalan voltát mint az, hogy az emberek nem űtköznek meg azon, hogy imádságukat Isten nem hallgatja meg. Mintha nem azért imádkoznának, hogy Isten meg is hallgassa őket; mintha természetesen volna, hogy imameghallgatás nincs! Egy vonalon várják a keresztyének az imameghallgatást: a gyógyulás terén. Csak a minap utasított el egy súlyos rákbeteg mellől egy ugynevezett keresztyén látogatót a valóban keresztyén ápolónő azért, mert a szegény beteget azzal zaklatta, hogy az imádsága hiányos, Istennel való viszonya rossz, mert nem gyógyul meg. Valahogy az a hit terjedt el, hogy a testi gyógyulásért küldött imákat Isten mindig meg kell, hogy hallgassa; ha nem, a beteg életében valami bűn akadályozza az Istent. Az ilyen imameghallgatás-várás azonban nem józan, nem bibliai, hanem babonás, eszeveszett. Isten nem ígérte, hogy minden betegséget meggyógyít, ha Tőle kérjük. Simon mágus követői ma nagy számmal élnek. Simon mágus látta, hogy az apostolok kezének feltételekor hogyan gyógyulnak a betegek és az apostoloktól meg akarta nagy pénzen vásárolni a gyógyítás ilyen tudományát. Simon mágus a babona és a varázslás oldalán állott, nem az élő Isten oldalán, ami azt jelentette, hogy bizonyos emberi teljesítmények, ráolvasás, bűvszavak használata következtében biztosan szándított bizonyos szellemi következmények elérésére; az élő Isten akaratára, elhatározására az emberi szó vagy varázscselekedet és a gyógyulás bekövetkezése közt nem volt hely. A mai betegért imádkozók szeme sem az Istenen van, hanem az imaformulán, az imádkozás tényén és annak következményeképpen biztosra várják a gyógyulást, mint a pogányok, kik ha elmondanak egy ima- vagy varázsaformulát, utána gépiesen várják a hatást. Az igazi imádkozók azonban tudják, hogy az imádság és meghallgatás között ott van az élő Isten és annak akaratja; tudják, hogy Istennek nem írhatjuk elő, hogy mit tegyen; hogy valakit gyógyítson meg, mert mi azt kívánjuk. Istent lehet kényaszeríteni azzal, hogy imádságunkat a szeretetre és igazságosságra alaposzuk; de Istent nem lehet kényaszeríteni önkényes emberi akarással, varázsszerű, ráolvasó imádkozással. Istennel lehet viaskodni, mint Jákób tette, ki ezért az Izrael nevet kapta, vagy mint Abrahám, ki Sodomát menthette volna meg, ha abban tiszta igazságos találtatott volna; de Istennel nem lehet fölülről beszélni és Néki elrendelni, hogy gyógyítson, adjon nyelveket, igazodjék a mi emberi elgondolásainkhoz. Jákób imádságával úgy győzött, hogy magát legyőzni engedte; mert Isten előbb megbénította a a bűn Jákób győzött; Abrahám úgy lett nagy népek és sok népnek atyja, hogy oltárra tette az egyetlen fiút, akit vén korára kapott. Tehát nem kezdhet el akárki csodatévő imádságokkal dicőcséget aratni magának, hanem a győzedelmes imádsághoz győzedelmes élet kell; ebből a győzedelmes életből nő ki a győzedelmes imádság. Nagy felelősség és durva eltévelyedés az embereket rábeszélni arra, hogy ne használjanak gyógyásért, vessenek el orvost, mert a keresztyén ember hitét csodajelek követik, mint Márk 16-ban olvassuk; mert Márk 16 előtt Márk 15 van, azaz a feltámadást megelőzi a Golgota és a feltámadás erőt a magunkban való elerőtlenedés. A hit vakon merés, de nem vakmerőség. A hívő vakon is mer, Istenben bízva; de nem teljesen vak amikor mer, mert Istenre néz. A hívő nem nézi a földi körülményeket és lehetőségeket; de nézi Istent és Tőle teszi függővé imádságát. Ez az Istennek való teljes alázatosság, teljes odaadás az eredményes imádkozás legfőbb

feltétele. Tehát a hívő, mielőtt győzelemért imádkozik, vagy bármit kér, előbb arról győződik meg, hogy Isten akarja-e azt, amit ő kérni szándékozik. Aki vakmerőn a maga emberi akaratát Istenre erőlteti rá, az Istent kísértő, Istent kihívó, és Isten súlyosan bünteti az istenkísértőt. Súlyosan bünteti, mert Isten nevében, Isten utasítása nélkül beszélni: istenkáromlás; magunknak Isten helyébe telés; lázadás, lázadók isádságát Isten nem hallgatja meg. A megtérés lényege az, hogy magunkat Istennek teljesen alája rendeljük; nem pedig az, amit ma sokan hirdetnek, hogy egy ránk nézve kedvező és önzésünket ápoló dogmát üdvösségünkre nézve elfogadjunk, mint humánus mondják, "elbűgyjünk". Istenben hinni annyit jelent, mint belátni, hogy saját utjaink a veszedelmbe visznek és ezért Isten útját keressük még akkor is, ha az nekünk kellemetlen, fájdalmas, ha az lelkünk, azaz földi életünk elvesztését jelentené is. Ilyen odaadás nélkül nincs megtérés, nincs keresztyén élet és nincs győzedelmes imádkozás sem! De ilyen átadás magunknak, ilyen hit másként nem lehetséges, csak ha vakok és siketek vagyunk arra, amit a világ sugdos és csábítólag mutat, s egyedül Jézusra nézünk. Ezért azt is mondhatjuk, hogy a győzedelmes imádkozás feltétele: csak Jézusra nézni!

Csak Jézus nézni azonban nem azt jelenti, hogy valaki semmi másnak nem él, csak Jézus iránt való kötelességei teljesítésének, tehát nem csak lemondó rabságot jelent minderről, ami ebben a világban szép és boldogító, hanem azt jelenti, hogy az ember Isten teremtését Jézuson keresztül élvezzi, az ő követésében és hittel elfogadja, hogy Jézus vezetése alatt boldogabbá válik az ember, mint a világ fedelmének a vezetése alatt. Igaz, hogy Jézus szolgálata a világ ellenségeskedését hívja ki, tehát üldözöttséget és szenvedést jelent; de aki Jézust követi, az a világban szenved, a tulvilágon pedig gyönyörködik, mint a példázatbeli Lázár; aki ellenben nem követi Jézust, az a világon rossz lelkiismerettel élvez, de már itt is, odaát is szenved az elkárhozottak gyötrelmeit. A Jézust követő élet nem lehetséges anélkül a bizalom, hit nélkül, hogy Jézussal együtt jobb élni, mint Jézus nélkül. Aki még bizik a világban, egész szívvél nem tud Jézus mellett állani, tehát imádságaiban sem tudja Jézus ügyét képviselni és szolgálni, anélkül pedig csak félszívvél imádkozik, meggyőződés-telenül, hitetlenül. A félszívű ember imádkozása erőtelen, hatástalan, csak azt kapjuk meg, amiért egész szívvünkkel imádkozunk. Jézus követése azt is jelenti, hogy Jézus szeretetét, magafeláldozását a magunkévá tesszük, azt belőlegezzük, az életelünkünké válják. Az önző ember nem tud egész szívvél Jézus győzelméért imádkozni, mert a saját győzelmét kívánja, a saját előrejutását. Azok, akik egy keresztyén közösséghez azért csatlakoznak, mert abban valamit maguknak keresnek, társadalmi érintkezést, elismertetést, népszerűséget, emberek csodálatát, anyagi hasznot, a világi összeköttetéseket, előkelő vagy kiváló emberek barátságát, előnyös házasságot, állást stb., azoknak az imádságát is az az önzés fogja vezetni, s ha szándékaikat szép kánaáni nyelvvel el is fedezik, valósággal csak az lesz nekik fontos és kedves, ami az ő érdekeiket szolgálja s így imádságaikat is beszennyezi szívük önző törekvése. Jézusra nézni annyit jelent, mint magamat elveszíteni és magamnak ettől a világtól semmit sem keresni, ebben a világkorokban semmit sem remélni. Isten ugyan ad felüdülést szolgálóknak a világi zarándoklásuk alatt is, de ezeknél megmaradniuk nem szabad, különben szívük ahhoz kötődik, s elfeledkeznek zarándoklatuk égi céljáról, a küzdésre alkalmatlanokká válnak, próba-nemállóká és elvetendőkké /I. Kor. 9:24-27./ .Az erőtlen, es imádkozás feltétele, hogy soha a mennyi célról szemünket le ne vesszük; ha levettük, abból megtérjünk, s a világban Isten teremtését csak úgy élvezzük, hogy szink van, arról minden pillanatban készséggel lemondani tudjunk. Ha

nen ez a törekvés /lelkület/ van bennünk, akkor inádságaink erőltetettek és így erőtlének. A győzedelmes inádkozó az égi bérre néz!

Fernészetes, hogy ilyen napvilági törekvés nem azonnal lesz szilárd az emberben, hanem az csak lassan szilárdul meg, amíg Krisztussal a kereszten összenőve, feltámadásában is összenőünk vele. A Krisztussal való összenőtttség a győzedelmes inádkozás feltétele. Ennek az összenővésnek az ember részéről csak egy feltétele van: az őszinteség a rá való törekvésben. Eppen ebben az őszinteségben találjuk az eredményes inádkozás egyik legfőbb feltételét. Az őszinteség Józus szóhasználatában a szív tisztasága nevet viseli, melylyel mint tudjuk, a lélek tisztasága áll szemben. A lélek tisztasága az egész emberi lelkületnek, a titkos, belső s magunk előtt is ismeretlen indító rugóknak, rejtett törekvéseinknek áttisztítását jelenti, mi a megszentelődés eredménye, tehát Isten rajtunk végzendő s az egész földi életre kiterjedő munkáját feltételezi. Ellenben a szív tisztasága a pillanatnyilag tudatunkban lévő szándékoknak, tudott indító okoknak a tisztaságát jelenti, minek minden pillanatban meg kell lennie, ha Istent jó lelkiismerettel akarjuk szolgálni. A lélek tisztaságának megvalósítása csak részben függ tőlünk, nagyobb részében Isten bennünk végzett munkájától függ; de a szív tisztaságának a megvalósítása, gonosz, istentelen indító okoknak tudatunkból való kiűzése a mi állandó feladatunk. Nos ennek a feladatnak becsületes, őszinte teljesítésétől függ inádságunk győzedelmes volta. Ha a szívünk őszinte, azaz tiszta, akkor bármikor győzedelmes inádságra emelhetjük fel kezünket. Erre vonatkozik I. Tim. 2:8: "Azú akaron, hogy a férfiak tiszta kezet emeljenek fel, mikor inádkoznak, harag mérge és vitatkozás nélkül!" Ez az Istennek való odaszenteles által megtisztított kéz, azaz megtisztított törekvés /a kéz a munkaeszköz/ jelzi, hogy hátsó szándék nélkül, becsületesen dolgozunk Istenért és testvéreinkért. Itt nyilván közös inádkozásról van szó, közös tanácskozás után, megértő egységről a férfiak között, kik az egyház vezetését a kezükben tartják. Az eredményes inádkozás feltétele tehát az egyház, és pedig a helyi egyháznak is az egysége. Isten övéinek nehéz vitatkozások nélkül is megadja az egységet köztük dolgozó és bennük lakó Szent Szelleme által. De mindent, amit Keresztyének csinálnak, a tisztaságnak kell jellemoznie, általhatnia, kiválogatnia. A keresztyén egységet nem külsőleg és nem látszatszerűen kell létrehozni, egymásnak megbocsátani anélkül, hogy az elkövetett bűnök rendbe volnának hozva. Az ilyen látszatmegbékélésnek mellett a szívek mélyében az ellentétek megmaradnak és veszedelmesebben mérgeznek, mintha napvilágon vannak. Az eredményes inádkozás feltétele: mindent a napvilágra hozni. Ha együtt inádkozunk, úgy kell Isten előtt megállanunk, hogy egymás ellen semmi panasz vagy rejtett harag szívünkben ne legyen; úgy kell Isten elé járulnunk, hogy mielőtt inádságunk áldozatát az égi oltárra visszük, előbb inádkozó társainkkal minden ellentétet, mely szívet szívtől elválaszt, rendezzük; rendezzünk becsülettel, őszinte bűnbánattal és megbocsátó készséggel. A rendezés nélküli bocsánatadás szemfényvesztő hazugság. A pokol töltelekéről, a gyehenna lelkivilágáról mondja a szoltábiró: "Mint a vaj, olyan lágyak szája kedveskedései, de a szíve harc; puhábbak szavai az olajnál, ám villogó pengék azok". Ilyen lélekkel inádkozni nem lehet.

A keresztyén ember földi élete járni tanulás a kegyelemben; azaz járni tanulni egyedül Isten ingyen szeretetére támaszkodva. A kegyelemben, mely ingyenvaló és csak egészen Istenre támaszkodó emberek kaphatják meg, kik mit sem várnak már a maguk bölcsességétől, erejétől vagy jóságától, szemben áll az emberi dicsőség útja, melyen az ember magának keres dicséretet, saját okosságának, erejének, tudásának és erkölcsi kiválóságának elismerését. A megszentelődésben a ke-

resztyén lassankint lemond arról és elszokik attól, hogy saját okosságát, ügyességét, erejét használja és hozzászokik ahhoz, hogy mindjárt és egészen Istenre támaszkodják a segítséget Tőle várja, s addig, míg Isten nem megy vele, ne mozduljon. Láttuk, hogy az imádkozás a keresztyén életből néki, a megszentelt életből együtt fejlődik ki. Kimondhatjuk tehát, hogy aki győzedelmesen akar imádkozni, a keresztyén életben válják tökéletessé, azaz a kegyelemre való támaszkodásban. Imádkozni éppen úgy meg kell tanulni, mint járni. Aki győzedelmesen akar imádkozni tudni, annak meg kell tanulnia a kegyelemben járni. Anily mértékben a Golgotán élünk, oly mértékben eredményes az imádkozásunk. A Golgotán élni annyi, mint Istennek Jézusban megjelent szeretetében járni, mindig ebben a szeretetben bizni, mindig ettől a szeretettől vezetetni magunkat, mindig ennek a szeretetnek ígéreteire várni. Anily mértékben Isten szeretete tölt meg, oly mértékben tudunk imádkozni, oly mértékben számíthatunk Isten meghallgatására. Az olyan imádkozás, melyet meghallgatás nem követ, haszontalan és gyalázatot hoz a keresztyén ember Istenére.

Aki megszentelt élet nélkül imádkozik mások meggyógyulásáért s igéri az ilyen gyógyulást, az hasonló sorsra juthat, mint a Csel. 19:13-17-ben említett Skévás pap fiai: ördögi támadás tárgya lesz és Sétán angyalai megkínózzák. Az imádsággal visszaélni felségsértés Isten ellen. Aki úgy imádkozik, hogy az imádságából kihagyja Isten akaratát és a saját akaratát érvényesíti, azt Isten kiadja Sétánnak és nem lehetetlen, hogy Sétán ál-ámameghallgatást ad, valami látszattal kielégíti az imádsággal erőszakoskodót, például nyelveken szólást, vagy azt utánzó csodát ad, s ezzel az imádkozó dicsőségvágyát kielégíti; ad valami gyógyulásfélét, tüneti javulást egy időre, hogy annál kegyetlenebbül támadja meg aztán a szegény beteget. Az ilyen ál-imádságmeghallgatás hosszabb időre el is szakíthatja az embert Istentől és Isten nélküli utakra viheti, melyeken azt hiszi, hogy Isten vezérli, pedig a Sétán megcsaltja. Aki imádkozik, tisztítsa meg szívét és szent kezet emeljen, azaz tiszta törekvést Isten elé, különben úgy jár, mint az az ember, aki lakodalmas ruha nélkül a magában ment a lakodalomba. Megnézzük azt is, hogy kikkel állunk össze imádkozni. Vannak minden alkalomra elkészített szertartásos imádságok, melyeket az embereknek készítenek, nem Istennek; vannak dicsőségvágyó imádságok, melyekkel tehetségét, szép szavait autogatja a tisztátalan imádkozó; vannak gonosz imádkozások, melyeknek célja az ártatlant megsejyenyíteni, s diadalmasan a letiprott fölé emelkedni. Ilyen imádkozásokban ne vegyünk részt, mert a nyomokban járó étok minket is elér.

Ellenben vannak Istentől sugallt, egyszerű, igaz imádságok, melyeket Isten ügyében forró szívvel küldenek Istenhez azok, akik egész szívükkel szolgálni akarják Istent. Az ilyen imádkozókkal egyesüljünk; ilyenekkel álljunk össze imádkozó közösségbe. Nagy ébredéseket ilyen imádkozó körök kitartó könyörgése előzte meg. Blumhardt egy évig imádkozott Dittus Gottlieb-ért, s nemcsak ez a leány szabadult meg isteni meghallhatásképpen, hanem a községet, a környéket, az országot, a világot megrázta a diadalmas imádság.